

cestolthed, om jeg saa maa sige; den ene Race vil føle sig mere afhængig, medens den anden Race føler sig overlegen. Hvad der derfor i mange Tilfælde vilde fremfalde en Vansteligbed, det er, om indfødte grønlandiske Præster kunne indtage det rette Standpunkt ligeoverfor den europæiske Race, hvortil de vestlige Embedsmænd for en stor Deel høre. Ved Siden af dette recent kirkelige Spørgsmaal opstaaer der aldeles uafhængigt deraf Spørgsmaalet, om man ikke i Handelsens Tjeneste kunde bruge de Indfødte i mange Henseender, hvor man nu anvender Europæerne; og om man da ikke kunde bruge Seminarierne til ogsaa at meddele de indfødte Grønlandere, som maatte være stilkede dertil, en saadan Udbannelse, at de kunne ansættes i Handelsens Tjeneste, f. Ex. som Regnskabsbetjente og hvad dertil hører. Hvis disse to Ting kunde gaae Haand i Haand, vil det sees, at en af de væsentligste Betæneligheder med Hensyn til at anvende de Indfødte som Præster vil falde bort. Sagen vil altsaa være at indføre en Institution, der søgte at uddanne Mænd, hvis Stilling blev en Mellemting mellem de nu ansatte Præster og Kateketerne. Efterat saaledes alle disse bethydningsfulde Spørgsmaal ere satte i Bevægelse; ere komne under Forhandling og Debat, og efterat man har modtaget forskjellige Betænkninger, som snart gaae i den ene, snart i den anden Retning, samt da man staaer ligeoverfor den nuværende Mangel at kunne finde danske theologiske Kandidater, som ere villige til at tage derop, opstaaer det Ønske ganske naturligt at sende en kyndig Mand til Grønland for personlig at undersøge Forholdene. Her er gjentagne Gange blevet sagt, at den Mand, hvorom der her er Tale, har gjort et Tilbud; det er ikke Tilfældet, han har efterkommet en Anmodning, og det er efter min Mening ikke lidet forskjelligt; Sjællands Bisshop, som dog for en stor Deel kender personlig den sjællandske Geistlighed, har henvendt sig til ham, og han er gaaet ind paa Anmodningen. — Maaſtee man, efter hvad jeg saaledes har oplyst, kunde sænke Fordringerne med Hensyn til den „indre Kaldelse“, som man puffer fandtes hos den Mand, der overtager denne Inspektionsreise. Jeg kan naturligvis ikke have Noget imod, at man ikke binder sig til den enkelte Personlighed;

han interesserer sig saa levende og saa varmt for den Gjenstand, hvorom der her er Tale, at jeg er overbevist om, at der er Ingen, som mere end han vilde række en hjælpsom Haand til at finde en Mand, dersom man troede, at en Mand var mere stilket til at paatage sig denne Inspektion. Dersom det subsidiaire Forslag stulde vedtages, vil man paany optage det personlige Spørgsmaal, og dersom det stulde vise sig, at der var nogen Mand, som man dertil fandt mere stilket, enten paa Grund af hans Ungdom, eller paa Grund af hans større Kjendskab til Sproget, og som fremfor Alt — thi det maa jeg sætte som en af de vigtigste Betingelser, befandt sig i en vis Samstemning med Ministeriet med Hensyn til den hele Maade, hvorpaa man ønskede Sagen fremmet, saa vilde Valget falde paa ham; men der maatte mellem denne Mand og Ministeriet være en Grundanskuelse, som var fælles; jeg vilde saaledes paa ingen Maade sende en Mand derop, som ansaae det for en Salighedsſag, at de, der kunne blive Præster i Grønland, maatte have taget theologisk Attestats her ved Kjøbenhavns Universitet. Det forekommer mig saaledes, at der er væsentlige Grunde, som tale for det stillede Forslag, og ialtfald haaber jeg, at man vil gaae ind derpaa, naar det er ændret paa den af Udvælgets Fleertal foreslaaede Maade.

C. B. Nimestad: Jeg tør vel forudsætte, at jeg er en af de Talere, til hvilke den ærede Minister sigtede, og om hvilke han meente, at de havde stillet Sagen allfor høit, og at man maatte sætte den bethydelig ned; jeg har med stor Opmærksomhed, som jeg altid gjør, fulgt den ærede Ministers Foredrag, men jeg maa paa det Bestemteste udtale, at jeg deri ikke har fundet Noget, som har kunnet forandre min Mening om Nødværdigheden af det Standpunkt, hvorpaa jeg satte Sagen, og Nødværdigheden af det Raad, jeg bristede mig til at give det værdige Thing. Den ærede Minister har lagt stor Vægt paa, at der her ikke var Tale om en Mission, men Forslaget gaaer dog ud paa, at Posten skal optages i Finansloven under „den grønlandske Mission“, og det er Formanden for det danske Missionsſelskab, som man